

Választási jelölő gyűlések

A múlt héten hétfőn kezdődtek és minden munkanapon tartottak jelölő gyűléseket. A jelölések háromnapos programját szombati számunkban közöltük. A hét végi eseményekről az alábbiakban számolunk be.

Nincs harmadik

A 4-es választókerület tanácsjelölő gyűlését a Tömörkény István Szakközépiskola egyik tantermében tartották meg. A jegyzőkönyvben 147 szavazópolgárt rögzítettek. A jelölő gyűlés elnöke dr. Dáni Sándor volt. Dr. Diós József méltatta az eddig elért eredményeket, majd bemutatta a két jelöltet. Előbb **Prágai Tibort**, az előző ciklus tanácstagját, majd **dr. Kaszab Imrét**, az új választásra jelöltet.

Megtudtuk, hogy Prágai Tibor az elemi és a polgári iskola után elvégezte a felsőkereskedelmi, később pedig a számviteli főiskolát. Szövetkezeti, majd ruhagyári dolgozó volt. 1967-ben pedig a városi pártbizottság osztályvezetőjévé nevezték ki. A tanácsnak 1973 óta tagja, később a végrehajtó bizottság tagjává választották. Jelenleg a városi tanács általános elnökhelyettese.

Dr. Kaszab Imre az Alami Földtani Intézet tudományos főmunkatársa. A JATE Földtani Tanszékén kezdte munkásságát. Fő kutatási területe a mélysegi vizek vizsgálata. Ennek jelentősége a lakóházak alapozásánál van. Ismerve a talajvíz összetételét, a gyűjtött tapasztalatokat, eredményeket felhasználva költségmentesítés érhető el.

Teleki Ferenc hozzászólásában a következőket mondta:

— Melegen ajánlom Prágai Tibort. Jól ismerem, se-

gitökész, figyelemmel kíséri a körzet gondjait, bajait. Engedjék, hogy kérdezzek is. Tudom, sok az új lakás, de azt is tudom, hogy a környéken sok az üres lakás. Ezeket mire tartogatják, miért nem adják ki? A közlekedésről: miért nem kérdezték meg a lakókat, amikor elkezdtek kurtítani a 3-as villamos vonalát? Zajos a város. Éjszakánként túráztatják az autókat, csapkodják az ajtókat.

Kucsera Sándor, a földtani intézet dolgozója kollégái felhatalmazásából beszélt dr. Kaszab Imréről.

— Szaktudása, tekintélye, fáradhatatlansága garancia. Méltán került a tanácsjelölőlistára. Intézetünk három megyében tevékenykedik, s így foglalkozása révén számtalanszor bizonyította szervezőképességét. Sokak nevében javaslom jelölését.

Természetesen volt több hozzászólás is, amelyek végén egyhangúlag jelölték választották Prágai Tibort és dr. Kaszab Imrét.

Ezzel általában véget szolgált érni a jelölő gyűlés. A 4-es körzetét viszont nem. Egy kéz jelzi, hogy a közönség soraiból szót kérnek. **Kaza Zoltán** harmadik jelöltre tett javaslatot. A gyűlés elnöke megkérdezte a jelenlevőket, hogy a nevezettet ismerik-e? Senki nem jelentkezett, s így nem lett jelölt a harmadik...

A. S.

Szöregi asszonyok

„Egészséges lokálpatriotizmus nélkül nem lehet jól végezni a tanácsjelölő munkát” — mondta egy felszólaló Szöregben, a 86-os körzet jelölő gyűlésén. Szöregben, ahol meg kétarcú a lokálpatriotizmus, hiszen tizenkét éve él a mondat: hozzánk csatolták Szegedet, mert szükségük volt ránk.

„Aki mostanában közszolgálatba lép, annak nagyon fel kell kötnie a fehérműt” — hangsúlyozták többen. Tisztában vannak ezzel a választók és a tanácsjelöltek is. A két hölgy, akinek bizalmat szavazott a „falu”, tudja, mit vállal.

Hegedűs Györgyné, az általános iskola igazgatóhelyettese, tősgyökeres szöregi.

— Minden tanácsjelölő feladata a körzetben mutatkozó problémák kézben tartása, a felmerülő jogos igényekre odafigyelés. Lehetetlen naponta végigjárni, végigkérdeznit az egy-egy felelőshöz tartozó 1500 lakost, ezért fontosnak tartom, hogy — az engem választanak meg — az utcabizalmikkal szoros kapcsolatot alakítsak ki. Ők azok, akik ismerik a többiek ügyes-bajos dolgait, akik segítségére lehetnek a tanácsagnak. Nagy szerepe lesz az összefogásnak: amit meg lehet oldani pénz nélkül, azt úgy kell.

— A négy szöregi körzet közül itt jelölnek egyedül nőt? Előny ez, vagy hátrány?

— Egy nő szívesebben mondja el bizonyos gondjait egy másik nőnek. Az itt élő asszonyoknak elég sok problémájuk van — az orvostól kezdve a szépségápoláson át, a háztartást könnyítő dolgokig — ezeket talán egyesíteni lehet.

A másik jelölt, **dr. Farkas Katalin** adjunktus, a Juhász Gyula Tanárképző Fő-

iskola Neveléstudományi Tanszékén dolgozik. Ő is szöregi.

— A világon a legjobb dolog Szöregben lakni. Azt szeretném, ha mindenki így érezné. Aki szereti a környezetét, az tesz is érte. Előszörban a fiatalokra és az egészen idősekre számítok, velük szeretnék foglalkozni. Az előbbre jutáshoz a tanácsjelölő szükség, de nem elégséges feltétel. Ha én leszek, ebben a szellemben fogok dolgozni.

— Szöreg Szeged része. A tanácsjelölő munkában ez hogy mutatkozik meg?

— Ami a városhoz tartozásnak előnye, azt ki kell használni. Mert amíg nem vagyunk még városrész, de már község sem, addig ennek az állapotnak csak hátránya van.

— Mit szolt a jelöléséhez a család?

— Eddig is rengeteg társadalmi munkát végeztem, kezdik megszokni. Ugy vannak velem, hogy ha úgyis sokat vagyok távol, legalább Szöregért tegyem. Nehéz persze összeegyeztetni, nagymamám nélkül nem is menne.

R. E.

Kurta munka

Szombaton az ország több városában tartottak kommunista szombatot. Szegeden, a Minőségi Cipőgyár gyáregységében mintegy 400-an álltak a futószalagok mellé: szovjet exportra készítették divatos női cipőket. Az irodai alkalmazottak többsége csomagolásban és betanított munkában, a műszakiak pedig különböző szakmunkákban segítettek. A munkabért a műjéggálya építkezésének folytatására ajánlották fel.

Fészekrakás kalákában

Emeletes házat építenek a tápéi Kikötő sor és a Berettyó utca sarkán. Irigylük is, csodálják is a környékbeli **Vincze Józsefet**. Irigyelni legfeljebb a szépséges házat lehet, de azt az erőfeszítést és munkát, szorgalmat, hozzáértést, összefogást, amelyet a család és a baráti kör végzett és végez, csak kalapot leemelve lehet csodálni. Többször jártam arra, láttam az igyekezetet. Szombatoként, vasárnapoként, de a hétköznapok késő délutánjain, estein is megállás nélkül folyt a munka.

Vincze József asztalos szakmunkás a hajójavítóban. Belsőülőt tápéi. A porta, amelyen építkezik, a nagyanyjé volt. Tönkrement, öreg épület helyére kerül az új „palota”. Így sem szerzte ingyen a telket.

— A nagymamám volt ugyan, de tizennégy tulajdonos neve terhelte. Kétszáz ezer forintba került az öreg ház és a terület.

— S miért itt építettek?

— Itt születtem, ebben az utcában nőttem föl és éltem harminc esztendő. Csak e környezetben tudok létezni. Korábban vettünk egy házat a Petőfitelepen, de az sem volt valami kellemes. Úgy határoztunk, hogy azt eladjuk, ezt megvásároljuk, és összefogunk az építésre.

Jött az apósi, jöttek a sógorok, a komák, a munkatársak és elkezdtek a fészekrakást.

— Gondolom, a tervezéssel és az anyagbeszerzéssel kezdődött.

— A saját elképzelésemet rajzoltattam le, majd a tervező mérnök kidolgozta. Tíz centi hiányzik a tízszer tízes alapterületből.

Invitál a házba. Az alapszínhez néhány lépcsőfok vezet. Nagyméretű társalgó, konyha, kamra, fürdőszoba és egy normálméretű szoba. Valamivel alacsonyabb szinten a kázanház. A második szinten szobák, mellékhelyiségek. Minden praktikus, célszerű. A tegnapi napfényes vasárnapon a villanyvezetékeket szerelték és azonkívül még itt is, ott is simítottak valamin.

— Mikor kezdtek az építkezést?

— Tavaly augusztusban, de teltre már álltak a falak, és fölkerült a tető is. Idén a belső munkákat csináljuk, öszre benne akarunk lakni.

— Sokan az anyagbeszerzésre panaszkodnak. Önnek sikerült biztosítani?

— Mindent időben beszereztem. Szerencsém volt. Téglát a szentesi gyárból hoztunk, sódert, meszet, cementet mindig kaptam. Az ajtókat, ablakokat, vasbeton gerendákat pontosan beszereztük. Különböző betonozást, áthidalókat itt öntöttük formába.

Meséli, hogy voltak olyan hét végi napok, amikor tizenötöt dolgoztak. Az asszo-

nyok csak főztek, és olykor öntöttek a pohárba. „De asszonyok is keményen segítettek, még betont is hordtak.”

— Amikor a téli napokon mínusz húsz fok volt, akkor is dolgoztam, emlékszem, az asszony áthozott egy fröcsösöt, és kortyolgattam belőle, de amikor a maradékot föl akartam hajtani, befagyott. Ilyen az építkezés, kalákában. Nincs pardon időre, ünnepre. Sokszor fájt a szívem, amikor láttam a haverokat a folyó felé sétálgatni.

— Nem olcsó multság egy ekkora ház fölépítése.

— Úgy igaz. Az OTP-től fölvettem 320 ezer forintot, s a vállalat is segített 80 ezerrel, amely kamatmentes. Hetvenkét éves leszek, mire visszafizetem az adósságot.

— Soha semmi főnnaadás nem volt?

— Nem, csupán egyszer vártunk néhány órát, mert késett a fuvaros a cementtel.

— A kalákában nyújtott segítséget vissza is kell adni.

— Nálam ez már korábban megtörtént előlege. Segítettem a sógoromnak, az apósomnak, amikor építkeztek, most lényegében nekem csak visszasegítettek.

— Befogja még egyszer?

— Lehet, hogy nem. Bár nálunk más a helyzet, hiszen nekünk itt kellett fészket rakni, máshol nem élhetünk.

Főlöleges tovább zavarni a vasárnapi munkát, hiszen a kalákában sem lehet lazálni. Ez iratlan törvény. A ház pedig büszkén néz a Tisza felé, uralja a környéket. A panel kétféle „birtokában” onyhe irigység bennem is motoszkál, de csak egy pillanatra. Magam képtelen volnék ilyesfajta fészekrakásba kezdeni. Ennek több oka is van. Az első éppen az, amely az anekdotabeli falusi plébános harangzúgását akadályozta...

Gazdag István

Még mindig áznak

Ha beborul az ég, a tálak, lábosok a konyhaszekrényből a padlóra költöznek. Ha elered az eső, néhány óra múlva a harmadikon is csurogni kezd a víz, a csillár helyéből és a panelek illesztéseiből. A negyediken, Lázár János lakásában térket rajzol a penész a tapétára. A padlószőnyeg foltokban feketedett össze a telőszigetelésből lecsurgott kátránytól. (Padlószőnyeg a biztosító sem térít, mert az — úgy mond — megszárad.) Nagy Jánoséknál szétrepedt a csillár, Tornyai Jánoséknál csak a konyhában és a fürdőszobában van áram, az előszobában és a lakószobákban gyertyával, zseblámpával világítanak. Süketen hallgat a színes tévé, az antenna aljátából is folyt a víz a héten. Lázár János elköltözött — no nem a tanács által felajánlott szükséglakásba, mert annak költségeit nem tudná kifizetni — hanem ismerőshöz. Lakása rezsijét a villanyzámla kivételével ugyanúgy fizetnie kell, mintha otthon lakna, a Gáz utca 12/a-ban.

Két és fél hónap után még mindig áznak a február eleji szélvihar egyes károsultjai. Sokan egyszerűen felháborítónak tartják, hogy olyan házakat tervez(het)nek, amelyeknek az első nagyobb szél elviszi a tetejét. Mások úgy vélik, a vihar ott okozott különösen nagy kárt, ahol a csak enyhe szélre tervezték

Kalapács alatt...

A Köröltés utcának ezen a részén, a szilárdnak nem mondható útburkolaton talán sohasem parkolt annyi autó, mint most. Narancsszínű, bogárhátú Volkswagen, foltozott Moszkvics, fehér, piros és kék Lada, sok-sok Trabant — valakire taxi várakozik —, és itt parkol egy hivatalos kék ARO is. A 39-es számú ház előtt csődület. Közepén zöld tavasszi kabátban, rózsaszínű harisnyában, a legmelegebb nyáron viseletes cipellőben, sötét hajú, barna arcú nő ordít. Szidja a kapun belülről igyekvőket, akik közül húszezer forint készpénz hiány kiszorult. Emlegeti az elmúlt éveket, amikor az azóta elhalálozott férje együtt bontotta a házakat az itt összegyűltekkal.

A kék lemezajtó kulcsa 20 zöld bankó és érvényes személyi igazolvány. Kicsiny udvar, kicsiny, rétre nyíló kert, óriási alapterületű ház. Két tágas szoba, ki tudja, hány apró háló- és lakóhelyiség. A két fürdőszobából a lakók nem vitték el a mosdó- és ülökagylókat, a kádakat. A volt tulajdonostól a garázsban — rögtönzött — már széjjel turkált — lomtár nyújt még némi információt, no, és a padlásfeljáró padlózatába mélyített rejtékhely, amit talán még az 50-es évek beszüntetéses időszakában feleltett itt.

Az udvari lakrészt két szűk szobájában gyülekeznek árverezők és licitálók. A cserépkályhában hónapok óta nem lobogott a tűz, így persze a levegő is nyirkos. Tolókoocsiban fiatalember, egyik cigarettáról a másikra gyújt, közben rázkódik, reszket, vacog.

Az első kikiáltási árat — 70 ezer forint — nagy felhőrdülés követi. A kikiáltó asszisztense bement a utolsó öt másodperct. Hiába. Senki sem szolal meg. A ház, amelyben vagyunk, 65 ezerért kerülne a képzeltbeli kalapács alá. Valaki negyvenet ígér érte. Felszólítják, hogy ne tegye komolytalanra az ártárgyárlást. De a kikiáltási áron senkinek sem kell a vályogépület. A bontásnál a legfőbb érték a téglák. Az óriá-

si lakás falaiban pedig csak alig néhány száz égetett agyagdarab van. A következő árverésre kerülő ház lakott. Ez érződik az alapáron is: mindössze 12 ezerrel kérnek többet érte az óvadéknál. Halk szóárban, ötszázás ráigérések. Az utolsó összeg — 35 ezer 500 — a tolókoocsból hallatszik. Rövid adatfelvétel, s máris újabb ház kerül sorra.

A beígért összeg után nevet is illik mondani. Az eseményt irányítók ismerik a közönséget. Feltűnik, hogy Bélának jelöli meg magát valaki, akit eddig Argylusnak utdtek. A kérdésre jön az elsöprő magyarázat: Béla-ócs néma, ezért, amikor licitálni akar, bátyját böki oldalba. Hogy mik a jelkölcsök, arról nincs szó. Az egyujjas dőfés ötszázat, a kétfőujjas ezret jelent talán? Akárhogy is, megvesznek egy portát. A következőre is beígéri Argylus Béla nevében a kikiáltási árat, csak hogy az előbb az adatfelvétel közben kiderült: az őcsi is tökéletesen beszéli a magyar nyelvet. Hangos zavú bátyja most új magyarázatot talál: a fiatalabb testvér először van ilyen helyen, nem ismeri az etikettet. Az új ígéretet a kikiáltó a komolytalanságra való hivatkozással nem fogadja el. Később a páros újabb portához jut Béla szavai által. Indul is leszurkolni a néhány tízezer forintot, de hoppá! A másik helyiségben jut csak észébe, hogy a bankók Argylus zsebében rejtőznek. Visszajön. A báty zsebéből előkerül a vaskos zöld kőteg, mindenki számára láthatóan lassan kiszámolják a vételárat. Ezek után ki érti ezt a duót?

Az adatfelvétel közben a közönség mindig próbálkozik a következő épülethez árpaktumot kötni. Kettő-három egyezsére is jutnak, de a másik szelről mindig akad ellenfél, aki a számítottnál jobban felveri az árat.

Van, aki érdeklődőből már esendes szemlélvé vált. A kikiáltó a hátsó végéhez közeledik. Ismét előkerült az előbb komolytalan ígéretet miatt eladatlanná épület. Aztán vége, lehet menni mindenkinek az óvadékért. Az asszonyok kara csaldott. Hitték, hogy a fél órája óriási csennel fogadott kikiáltási árak helyett mostanra kisebbet talál a kikiáltó. Csaldottak és méltatlankodók. A kék vasajtót belőlől esővel támasztották ki. Csendes zördüléssel nyílik. A kilépőket kíváncsis-kodók fogadják: uteabeliek, akiknek eddig volt lakóhelye talán a következő alkalommal kerül licit alá, rokonok, akiket érdekel, mit vett a család, ismerősök, akik arról akarnak tudni, bonthatnak-e valamit a következő egy hónapban. A taxiban a kormány mögött esendes szunnyad a sofőr.

Böle István

Hegedűspalánták Kanadából

Ma, hétfőn este 6 órai kezdettel a Tömörkény István Gimnázium és Művészeti Szakközépiskolában (Lenin körút 79. földszint) Lana és Scott John kanadai testvérpár hegedűkoncertjét rendezik meg. A Jeunesse magyarországi szervezete meghívására hazánkban először koncertező gyerekek szép sikerekkel büszkélkedhetnek: számos díjat nyertek az Egyesült Államokban, Portugáliában, Spanyolországban. A szegedi hangversenyen edesanyjuk kíséri őket zongorán.

Tanács István